

“La ciència-ficció no t'impedeix pas de ser profund”

Juli Capilla (València, 1970), filòleg, crític literari i periodista, publica a Perifèrica Edicions la seva primera novel·la, *L'home de Melbourne*, premi Benvingut Oller 2005.

—Per què heu volgut que el vostre personatge es digués Joseph Schiffer i no Vicent Giner?

—Per un joc argumental. La família, de nom Sifre, canvia de nom en arribar a Austràlia. Vol fer taula rasa i oblidar-se del passat. I quan Josep Sifre, convertit en Joseph Schiffer, torna al nostre país, siga València, Palma o Barcelona, intenta recuperar la seua identitat.

—No heu volgut identificar la ciutat?

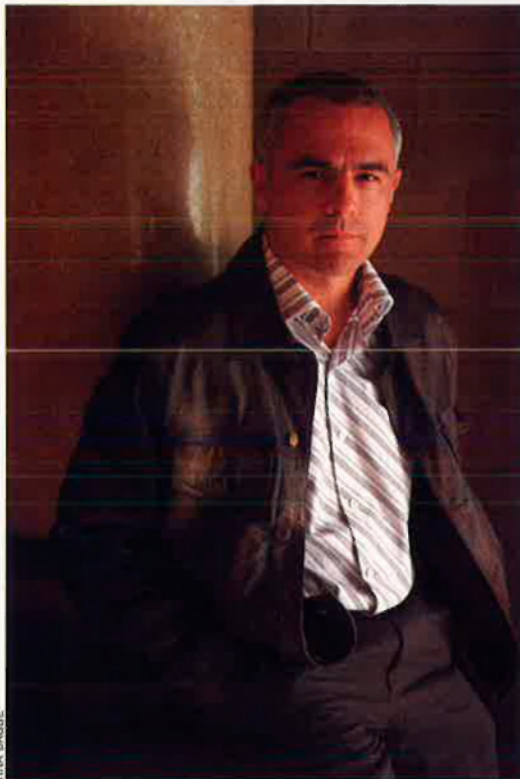
—No, perquè això també és una espècie de joc literari. Volia que fóra qualsevol ciutat del nostre àmbit lingüístic i superar una miqueta la tendència a fer coses locals perquè qualsevol lector poguera sentir-se a gust amb la lectura.

—Quan vau pensar en la persona que torna al seu país per recuperar la seva identitat, volíeu que tot tingués una doble lectura, que l'acció simbolitzara moltes coses?

—L'acció té molts nivells de lectura. El primer, l'anècdota de la clonació que serveix per construir la trama de ficció. Però més enllà del clonatge, que també m'interessava, volia plantejar un debat entre dos personatges sobre l'el clonatge científic i mèdic. Però volia anar més enllà i fer una reflexió sobre la identitat. I fins i tot una reivindicació de l'esforç per ser el que realment volem ser i no el que els altres, la societat, ens imposa o ens fa creure que som. El protagonista mira de refer una identitat perduda durant quaranta anys, i d'ací la lluita per recuperar el seu nom original. Als catorze anys, la seua família havia intentat esborrar la seua identitat, en emigrar a Austràlia.

—El debat sobre el clonatge no pot ser un destorb a l'hora de descriure la reflexió que un home de cinquanta-quatre anys fa sobre la seva vida, no pot desviar l'atenció del lector?

—Jo crec que no. Precisament amb el clonatge, quan el personatge es troba amb una persona igual que ell, és el que li fa sentir encara més la necessitat de recuperar la seua identitat. Se sent agredit perquè veu usurpada la seua identitat. I fa que la reflexió sobre la identitat no siga una cosa feixuga,

Juli Capilla publica la novel·la *L'home de Melbourne*, premi Benvingut Oliver de l'Ajuntament de Catarroja.

i estableix una trama amena, quasi cinematogràfica, i ajuda molt el lector a gaudir de la lectura de la novel·la.

—Tenim, per tant, dos conflictes, el biogràfic circumstancial i el científic, el fet de tenir un doble clonat?

—Sí. Però respectant el gènere de la ciència-ficció. No volia fer un assaig sinó una novel·la dinàmica que donara peu a una reflexió identitària.

—La idea de Raimon que la pèrdua dels orígens és la pèrdua de la identitat marca, amara, la novel·la?

—Crec que sí. Per a mi és un puntal de la personalitat humana. L'essència dels humans. És el ser i el no-ser. Els factors culturals, geogràfics i lingüístics que ens identifiquen com a humans són els que ens identifiquen com a persona. Quan hi ha una usurpació d'aquests factors, o un atac, perdem aquesta personalitat i les persones estan en el món sense entendre

res. No saben qui són o cap a on van, i a mi això em sembla molt trist.

—Heu pensat en cap lector determinat?

—Més enllà o de més a més d'aquesta reflexió, tenia una obsessió a nivell d'estructura: que sempre havia de tenir en compte el lector. Per tant, he mirat d'economitzar i estalviar recursos que no atabalaren el lector. És una novel·la planera, no és cultista. La literatura, sobretot al País Valencià, crec que pateix d'abstracció i de cert elitisme, amb una tendència excessiva al ruralisme. Cal plantejar noves temàtiques.

—És planera perquè és deutora del gènere de ciència-ficció?

—Sí. Sóc un amant de la literatura de gènere, no en tinc cap complex. No té perquè ser sinònim de literatura dolenta. La novel·la reivindica la literatura de gènere. També el cinema de gènere i la claredat del periodisme. Això no vol dir que no pugues ser profund. A més, considere que la literatura, catalana o no, pateix de pedanteria.

—Josep Schiffer és finalment una excusa o una persona única, de cap a peus?

—A poc a poc agafa una personalitat, una calidesa i s'acosta al lector. És un personatge de carn i ossos.

Lluís Bonada